

## A tisztítótűzről

Újévre szóló fogadalmak már annyira közhelyesek, már nem is gondolunk rájuk. Mégis van hatása az évfordulóknak, ahol akaratlanul is eszünkbe jut az előző néhány, vagy lesz-e egyáltalán következő. Így mindenképpen egy stratégiai gondolatmenetbe merülünk, amennyire hagyjuk, meg tudjuk.

Sokan talán épp azért vetik magukat féktelen ünneplésbe és filmszakadásba az évfordulókon, hogy pont ne gondoljon se múltira, se jövőre, se félelmekre, se vágyakra, amelyek megannyi teherként nyomják a vállukat. Fel nem merül ezek leltározása, újraértékelése.

A tisztítótűzre sokan úgy gondolunk, akik gondolunk egyáltalán, mint egy végső elszámolást követő külső ítéletre. Még a nem hívők is sejtene valamit a halálon túli élménybeszámolókból, mikor a távozás során óhatatlanul leltárt készít az ember és pillanat alatt újraéli a fontos eseményeket, döntéseket, örömeiket, bánatokat. Akaratlagosan aligha lennének ilyenre képesek. Ha vennénk magunkhoz egy üveg bort és egy délutánt szentelnénk életünk áttekintésére, talán csak néhány mozzanatig jutnánk el, amelyeknek ma is van valami aktualitása, de inkább a pillanatnyilag égető dolgok jönnek fel.

Vegyük úgy ezt a végső leltárt, mintha valaki rákötné egy számítógépre és lehívná memóriánkból az emlékeket, lefuttatja gyorsított felvételen a képernyőn, amit közösen nézünk. Gondoljunk bele, ha valóban van ilyen végelszámolás, ott talán valaki a térdére ültet és elmondja, mi lett volna, ha rá hallgatók, ha követem, itt és itt. Mi, hova kanyarodott volna az életemben, ahelyett, hogy úgy töltöttem el, mintha nem is éltem volna, rengeteg időt és energiát pazaroltam el olyasmire, amit egy enyhe szellő elfúj, de akár még mi is másnapra már kialudnánk. Mikor voltam keményfejű, kevély, mikor zsarnokoskodtam, mikor nem adtam szeretetet, mikor voltam én fontosabb, mint bármi a világon. Miben lehetett volna részem, amiért vagyonomat, részvényeimet, birtokaimat, mindenemet adtam volna, ha az lett volna az ára és egyáltalán megsejtem a létezését.

Az elkövetett bűnök is nyomasztóak lehetnek, a lelkiismeret forrongása nem kellemes dolog, még a legvadabb világnézettel rendelkezők is olykor megízlelik, ha másból nem, hogy olyat tettek, aminek következményei lettek és azok nem örvendetések. Különösen, mikor már többé nem lesznek jóvátehetőek! De annak felismerése, hogy mit nem tettek meg!!!! Az sokszor jóval nagyobb következménnyel bír, mint a világ legnagyobb elkövetett bűnei!

Sokan úgy próbálják értékelni életpályájukat, hogy milyen dicső tetteket hajtottak végre, alkottak, meg milyen bűnöket sikerült kikerülni, ha sikerült. De, hogy mit nem tettek meg, az ritkán merül fel, főleg, mert ritkán üti orrba az embert a meg nem cselekedett tettek kártétele, mert nem is látja következményként és mindig van rá mentségünk. Én sem tudtam volna segíteni, nekem sem sikerült volna, nem volt kötelességem és még ezer olyan kifogás, amitől még csak fel sem merül, hátha mégis, mi lett volna, ha megteszem, milyen mennyei magasságokba lőtt volna fel, még ha a világban semmi látható eredménye nem lett volna.

A tisztítótűz külső büntetés, mikor lassú tűzre ítélnék vagy a belső kesergés a bűneinkért és az elszalasztott csodás dolgok miatti bánkódásban. Mint egy beültetett jeladó, ami folyamatosan büntet minket és nem menekülhetünk, nem szökhethetünk.... Úgy gondolom, a végelszámolás azért lesz színről színre, mert megszabadulunk végre napi ambícióinktól, félelmeinktől és egy nagyobb magaslatról tekintünk végig immár eltelt életünkre. Ez a megvilágosodás mérhetetlen büntetés az életüket

eltékozőlókra és a csodás munka befejezettségét és a megérkezést adja annak, akiknek sikerült jobbik utat járni, függetlenül attól, hogy mit hagy hátra a világban, hiszen maga az út, a nyomvonal, amit hagy, az minősít, ítéł, nem a piramisok mérete.

Templomlépcső, 2022. január